

den hellige Skrift tværtimod ikke alene tillader Dødsstraf, men endogsaa i visse Tilfælde kræver Dødsstraf, nemlig overfor overlagt Mord: „Den, der udøser Menneskets Blod, ved Mennesket bør hans Blod udøses; thi Gud skabte Mennesket i sit Billede“. Det vil med andre Ord sige, at den, der berører et Menneske Retten til Livet her paa Jorden, har *eo ipso* berøvet sig selv Retten til Livet her.

Men jeg finder heller ikke, at man ud fra almene religiøse Betragtninger vil kunne naa til det Resultat, at Dødsstraf under alle Omstændigheder er fuldkommen forkastelig. Jeg vil snarere tro, at Bevidstheden hos en Forbryder om, at hans Liv i Løbet af nogle Maaneder vil være endt, og han vil være stedet for Evighedens Domstol, vil kunne vende et saadant Menneske til Eftertanke og bringe ham til at spørge sig selv: ligger der Realiteter bag ved Talen om det evige Liv, om en kommende Dom? Ligger der Realiteter bag ved Kristendommens stærke Toner om Synd, men ogsaa om den fuldkomne Naade ved Omvendelse og Tro paa den Korsfæstede? Man maa jo erindre, at der altid, i hvert Fald i et moderne Rets-samfund, vil gaa en klækkelig Tid mellem en Forbrydelses Udøvelse og Straffens Eksekution, en lang og alvorlig Betænkningstid.

Jeg kan derfor ikke se, at man ud fra almene religiøse Betragtninger vil kunne naa til dette, at Dødsstraffen i alle Tilfælde og under alle Omstændigheder vil være absolut fordømmelig. Og heller ikke ud fra almene Samfundsbetragtninger mener jeg, man kan naa til det Resultat. Der er virkelig noget oprørende i, at en Forbryder først kan rette voldsomme, maaske gentagne Attentater mod Samfundet, som Mord paa et Menneske jo er, og at dernæst dette Samfund skal give Tusinder og atter Tusinder ud til denne Person, først til en langvarig og kostbar Rettergang med Forundersøgelser og Forhør, med Domfældelse og Appel, og dernæst til Underhold af en saadan Person Aar efter Aar, med Bevogtning, med Lys og Varme, Føde og Klæder, Læge- og Sygehusophold, Apotek o. s. v., for saa efter nogle Aars Forløb at slippe vedkommende ud igen for at finde sig et nyt Offer.

Jeg vil godt indrømme, at Dødsstraf er en meget uhyggelig Ting, men det er Mord sandelig ogsaa, og jeg finder, at der i alt Fald ikke er Grund til, at Samfundet ynker Morderen mere, end det ynker Offeret. Lad Morderen begynde med at tage Hensyn til det 5te Bud: Du skal ikke slaa ihjel. Dermed er ikke sagt, at ikke Dødsstraffen maa idømmes med den største Forsigtighed

og kun overfor de uhyggeligste Forbrydelser og kun, hvor der foreligger fuldt Bevis eller Tilstaaelse, og ligeledes maa den, naar den eksekveres, eksekveres paa en human Maade.

Jeg kan ikke dele Regeringspartiets Ordførers Glæde over, at Straf for Blasfemi er bortfaldet. Hvis Landet overhovedet vil bære Navn af et kristeligt Land, kan jeg ikke begribe, hvorfor man i Straffeloven skal fastslaa, at en hvilken som helst Form for Gudsbespottelse og for Forhaanelse af Ting, der for Landet som Helhed maa staa som hellige, skal være fuldkommen tilladt. Man kan ikke klare sig med at sige, at en offentlig Forhaanelse af det hellige vil straffe sig selv derigennem, at Forhaaneren vil blive udsat for Samfundets Foragt, for det sammegælder jo saa mange forskellige Forsyndelser og Forbrydelser, f. Eks. et Forhold som Blodskam. Jeg finder det ikke rigtigt af denne Grund at gøre denne Handling strafri, og jeg maa i denne Forbindelse udtale min Forundring over, at Kirkeministeriet, som det fremgaar af Lovforslagets Bemærkninger, i en Skrivelse til Justitsministeriet har tiltraadt, at al Straf for Forhaanelse af det hellige, for Gudsbespottelse, bortfalder; jeg er nemlig aldeles sikker paa, at det ikke er Kirkens Mening som saadan.

Hvad angaar Straffrihed for det, man har kaldt forargeligt Samliv, da er denne jo praktisk gennemført, og det kunde derfor synes aldeles naturligt ud fra en juridisk Betragtning, at den ogsaa hermed blev lovfæstet. Men ud fra en moralsk Betragtning vil jeg finde det betænkeligt og ud fra en kirkelig Betragtning forkasteligt. Jeg kan ikke indse, hvorfor det skal være tilladt for en gift Mand offentligt at leve sammen med en anden Mands Hustru uden at søge Skilsmisse fra deres respektive Ægtefæller og uden at søge deres Forbindelse legaliseret, at sætte det ene Barn i Verden efter det andet til Forbandelse for Børnene og til Forargelse for hele Omegnen.

I denne Forbindelse maa jeg maaske sige, at jeg heller ikke indser, hvorfor al Straf for Omgængelse mod Naturen skal bortfalde, naar den øves mellem to voksne, og naar det ikke sker saaledes, at der tages Betaling. Og hvorfor har man slettet al Straf for Omgængelse mod Naturen øvet overfor Dyr? Ud fra almene kristelige Moralbegreber kan jeg ikke fatte det.

Hvad angaar Straf overfor Sædelighedsforbrydere, vil jeg i Tilslutning til de øvrige Talere sige, at Straffen her bør være meget haard, og jeg tilføjer: uden Hensyn til, om Voldsmanden har naaet sin Hensigt eller ej. Det bør ikke komme Forbryderen til